

πίνοντες ὕδωρ καὶ δροσίζετε τὰς διψασμένας σας καρδίας. ἔντόπιοι, λέγω, καὶ ξένοι, συγχωρεῖτε τὸν κοπίζοντα».

Ἐγὼ συχώρεσα τὸν Κυπριανό, κι ἄς μὴ δροσίσα τὴ διψασμένη μου καρδιά. Μοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα νὰ μπῶ σὲ τοῦτα τὰ μέρη μέσα πού δὲν ξαναεῖχα ἰδῆ ἄλλη φορὰ στὴ ζωὴ μου. Μὲ γύρισε στὰ 1818, στὰ κλέφτικα καὶ ἀρματολίτικα χρόνια.

Ἀφήνω τὸ μετόχι καὶ τραβάω ἴσια στὸ μοναστήρι τὴν Τατάρνα, τὸ ξακουσμένο στ' Ἄγραφα κι ὅλη τὴν Αἰτωλία.

Τατάρνα, τὸ μοναστήρι.

Λογιῶν λογιῶν κόσμος ξεπέζεψε στὰ κελλιά του. Κόσμος καὶ κοσμάκης βρῆκε, στέγη καὶ περιποίησι στ' ἀπόμακρα τοῦτα μέρη. Τὸ λέει κι ἡ ντόπια παροιμία: «Τατάρνα τῶκαμες τὸ σπίτι!».

Κόνεψα κι ἐγὼ ὁ ξένος, κι ἔζησα τρεῖς μέρες μαζί μὲ τοὺς ἀθώους τρεῖς καλογεράκηδες πού ἀπόμειναν σὰν μαρτύροι τῆς παλιᾶς του δόξας. Ἦθελαν νὰ μάθουν ἀπὸ μένα, μὰ γὼ δὲν τοὺς εὐχαρίστησα. Ἐώδεψα τὸν καιρὸ μου στὰ βιβλία τὰ παλιὰ πῶχει τὸ μοναστήρι. Γύριζα νὰ βρῶ σημειώσεις χειρόγραφες νὰ μὲ μπιάσουν στὴν ἱστορία τῆ ντόπια.